

at naar man kan tage paa Kredit og faa, hvad man vil have paa Kredit, køber man let mere, end man har Brug for. Den Mand eller Kvinde, der siger til sig selv: Jeg vil ikke købe mere, end jeg kan betale med det samme, har en god Rettesnor at gaa frem efter og vil ikke saa let falde for den Fristelse at leve over Evne. Saaledes burde det ogsaa være i vor Statshusholdning, i vor Finanspolitik, at man førte — om jeg saa maa sige — en mere kontant Forretning, saaledes at hver Gang vi vedtog et Lovforslag her i Rigsdagen, der kostede Penge, anviste man ikke blot Pengene, pegede paa, hvor man skulde faa dem fra, men man spurgte samtidig Befolkningen: Ville I være med til at skaffe Penge paa den og den bestemte Maade? Det har man forsømt i de senere Aar — og navnlig skammeligt forsømt det overfor det meningsløse og dyre Militærforlig — samtidig at anvise Penge og faa dem bevilgede, og derfor komme Efterkravene nu bagefter. Vi have set det og varskoet Befolkningen om, at den foreslaaede Ordning af vort Militærvæsen vilde kræve ny og store Skatter, men man har fra den anden Side sagt, at det passer ikke, det bliver dækket paa den og den Maade. Nu ser man, at vi have talt sandt, men nu er det for sent i en vis Forstand, man har købt Varen, og saa skal den betales.

Jeg tænker, at Befolkningen en anden Gang, hvis der bliver Tale om at købe saa dyr en Ting, som man ikke har Brug for, som den militære Ordning, der nu skal føres ud i Livet, vil lære at sige: Hvor faa vi Pengene fra, paa hvad Maade skal det betales, lad os faa det at vide først, før vi give vort Minde til at anskaffe det. Det vilde sikkert være til Held for hele vor økonomiske Stilling og Udvikling, om vi paa den Maade indførte en mere kontant Forretning i vor Statshusholdning, saa at vi hverken tog Militærordning eller noget som helst andet paa Kredit, men sørgede for, at Pengene bleve anviste og bevilgede, samtidig med at det blev bestemt, at Tingen skulde anskaffes. Derigennem vilde Vælgerne mange Gange faa et bedre og solidere Grundlag at kunne tage Stilling paa til Spørgsmaalene, end de nu have. Det har hidtil været tilsløret for dem, saa at de først se det, naar der er gaaet en Række Aar, og da er det for sent.

Naar vi fra vor Side stadig væk have peget paa de store Militærudgifter og paa-staaet, at de vare Aarsag til, at vi ikke stod saa godt i finansiel Henseende, er det ikke saa sjældent blevet sagt og skrevet i Bladene, at dette ingen nævneværdig Ind-

fyldelse har haft. Det Spørgsmaal skal jeg lade ligge. Men der er et andet, der hænger sammen dermed, og det er dette: ere vi komme langt ned med Hensyn til Underbalancen og med Hensyn til at stifte Laan, saa skulle vi jo ogsaa se at finde Vej op igen, og derfor har det, naar vi skulle til at skabe en Finansplan og stile efter Balance mellem Indtægter og Udgifter i Statens Husholdning, sandelig Betydning, hvor store vore Militærudgifter ere, og da ville de store Beløb hertil sikkert mærkes i høj Grad.

Johan Knudsen: Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) vil paa min Gruppes Vegne under eet omtale de Skattelovforslag, som ere til Behandling. Jeg ønsker kun at knytte nogle Bemærkninger til det, som er sat først paa Dagsordenen, Forslag til Lov om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger m. m. Ved Fremsættelsen af dette Lovforslag udtalte den højtærede Finansminister, at han ikke kendte noget mere nærliggende Skatteobjekt end de offentlige Forestillinger og Fremvisninger, og at han ikke kendte noget Sted, hvor en Afgift kan bæres med forholdsvis større Lethed og være til mindre Fortræd end her. Regeringspartiets Ordfører, det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow), udtalte sig i lignende Retning og kom endog med den noget hasarderede Ytring, at den foreslaaede Skat vilde bidrage til at højne Kulturen. Det gør mig ondt, at jeg straks maa sige, at jeg er ganske uenig med de Herrer. Dette Lovforslag vil, hvis det gennemføres, virke fuldstændig lammende paa al Teaterdrift og alt Musikliv her i Danmark. Ikke en Skat paa Luksus vil det blive, nej, det vil blive en Skat og en dræbende Skat paa alle de ædle og styrkende Livsnydelser, som et Folk nu en Gang ikke kan undvære.

Hvad der i første Række oprører mig ved dette Lovforslag, er, at det end ikke gør Forsøg paa at skelne mellem Kunst og Gøgl, men brutalt skærer alle offentlige Forestillinger over een Kam. Med en Tankegang, der ellers ligger den højtærede Finansminister saa overmaade fjern, putter han Teatre og Naturaliekabinetter, Koncenter og Biografteatre, Cirkus og Maskerader, offentlige Baller og Varieteer i den samme sorte Gryde, alle skulle de betale 15 pCt. af Bruttoindtægten. Det ærede Medlem fra Vraa (Grønberg) spurgte med Rette, hvorfor den højtærede Minister saa ikke gik videre: Hvorfor ønsker den højtærede Minister ikke ogsaa at beskatte den,